

GAZET VAN KIPPENVEL VOOR DE DUNHUIDIGEN DIE ONTROERING NIET MIJDEN

Het leger van de lost souls

Samen keken ze jarenlang *My Little Pony*, nu is haar broer dood. Maar waarom? Ze opent de zoekgeschiedenis op zijn computer en valt metersdiep in internetfora vol fascistische kikkers en seksende pony's. Theatermaker Eva Line de Boer toont de haat en troost van een digitale gemeenschap.

© Jean Phillipse

Een decor als een dwangbuis: je kunt je niet bezeren, maar je kunt er ook niet uit. Omgeven door wit gestikte zachtheid en flitsende beeldschermen is er geen ruimte meer voor de buitenwereld. In haar beste Engels tikt Mila haar eerste woorden op het forum waar haar broer actief op was. Wat is dit voor plek en wat zocht hij er? Met hulp van Google worstelt ze zich een weg door de termen die anonieme members op haar afvuren. "You sound like a XXXX Normie, GTF0!" Ook het klikken op een link is niet zonder gevaar – voor je het weet opent er een filmpje met meer piemels dan je tellen kan. Toch zitten er tussen de berichten vol haat ook woorden van medeleven en herkenning. Iemand deelt over het verlies van een tante, een ander vraagt hulp bij een paniekaanval. Enkele reacties: "Slik wat oxazepam", "Maak je zus wakker, ze wil je helpen!", "Zeik niet zo. Maak jezelf van kant" en "Vroeger was het hier leuker." Anonieme kikkers in nood, verspreid over eendelige eenzame mensenkamertjes wereldwijd.

Erbij horen

Inmiddels mag Eva Line de Boer spreken van een drieluik: na *Tutorial the art of living* [2017] en *Oma is een avatar* [2022] is *Infinity Chan* – op Boulevard in première – haar derde project rondom het internet waar mensen hun eigen identiteit creëren. Ook haar kenmerkende thema's de dood en eenzaamheid – en hoe die te dragen – zien we terug in dit totaaltheater waar beeld, geluid en grotendeels authentieke teksten van internetforas zich samenballen tot een vuist in je gezicht. De soundscape stampet je lijf binnen. Beelden worden uitgebraakt, klotsen tegen het plafond. Willen dat het stopt, maar ook willen weten hoe het verder gaat. Zowel het publiek als hoofdpersoon Mila wordt opgeslokt door walging en fascinatie. Maar niemand wil alleen voyeur zijn: een meme is snel gemaakt. Zowel een doodsbedreiging als een like resulteren in euforie: je hoort erbij, je wordt gezien. Hier mag alles. Vrijheid in anonimiteit. Spuug de woorden uit die je nooit mocht zeggen, of je ze meent of niet. Je bent deel van het leger van verloren zielen. Blijft het bij praten, plaatjes maken, of ga je nog wat doen?

Marcheren

Slap hangt Mila achterstevoren over een fitnessfiets, als een marionet zonder meester. Maar dan spant ze zelf haar spieren, vormt haar lichaam tot een volmaakte plank. Later zal ze met diezelfde kracht op de fiets plaatsnemen en met ferme trappen haar hele wereld doen kantelen. Geen actie zonder reactie. Zo verandert ook haar aanwezigheid op het forum van buitenstaander in deelnemer. Alles wat je creëert, kan boegbeeld worden van iets waar jij niet achter staat. Een lied, een tekening, een stokpaard. Wanneer je het loslaat op het wereldwijde web, slaat het vanzelf zijn vleugels uit als *My Little Pony*. En je krijgt het nooit meer terug. Maar het is zo fijn ergens bij te horen. Een leger van verloren zielen. Marcherend richting afgrond.

[SvG]

Infinity Chan | Eva Line de Boer en Het Zuidelijk Toneel | theater | Verkadefabriek Kleine Zaal | ma 8 en wo 10 aug 19.00u | 16+

COLUMN

ADEMPAUZE

In het schijnsel van een straatlantaarn schuifelen twee mensen achter een rollator. Het is bijna 23.00 uur. In de verte blaas een schaap. Eén keer maar. Het is te laat om veel te zeggen. Honderden fietsen staan tussen terras en rugbyveld. Het duo houdt stil ter hoogte van een bakfiets. "Zullen we anders even gaan zitten?" De vrouw klopt op het

plankje van haar rijdende looprek. De man knikt. Uit zijn neus steekt een doorzichtig slangetje. In het mandje ligt een fles zuurstof. "Het is voorbijgevlogen, hè Jan? Ik las dat Boulevard al vanaf 1985 bestaat. Gek, toch?" De man hoest rochelend. Hij haalt diep adem en knikt dan weer. "In vergelijking met mij, komen ze net kijken." De vrouw lacht. Maar het duurt niet lang, want opnieuw wordt er geroepen.

"Gaat het wel?" De man knikt en wuift in de lucht de bezorgde woorden weg. "Komt goed, we lopen altijd naar 't festival. Dus nu ook." Ergens ver weg zwelt muziek aan. Er fluit iemand en dan is er applaus. "Zeg, straks hè, volgend jaar bedoel ik. Dan kom je hier gewoon weer, toch?" De man raakt de pleister aan waarmee het slangetje op zijn wang zit vastgeplakt en kijkt dan naar

de vrouw. "Tuurlijk, dan gaan we weer," zegt de vrouw. Ze aait vlug over de rug van de man. Een jong stelletje verschijnt vanuit de schaduw, giechelt, duwt elkaar plagerig en zoekt daarna. De man en vrouw kijken zijwendig toe. "Als je weer verder kan, dan zeg 't maar." De vrouw slaat de man bemoedigend op zijn knie. "Nog heel even," zegt hij. "Gewoon nog heel even hier zitten." [MP]